

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117201513
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1117201513.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Romana Huszára v právnej veci žalobcu: I.. U. R., nar. XX.XX.XXXX, Q. XXX/XB, L., zastúpený JUDr. Zuzana Kubalová, Obchodná 40, Bratislava, proti žalovanej: I.. G. U., nar. XX.XX.XXXX, B. C. X, Q., zastúpená Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., Páričkova 15, Bratislava, IČO: 47 253 983 o zaplatenie 1.410,35 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 9C/5/2017 - 505 zo dňa 14.septembra 2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., IV. potvrdzuje.
Odvolanie žalovanej proti výrokom I., III. odmieta.
Žaloba má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že : I. Súd návrh žalovanej na prerušenie konania zamietla. II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1410,25 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 281,27 € od 16.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 281,27 € od 16.10.2016 do zaplatenia, zo sumy 281,27 € od 16.11.2016 do zaplatenia, zo sumy 281,27 € od 16.12.2016 do zaplatenia, zo sumy 281,27 € od 16.01.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietla. IV. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

1.1. Svoje rozhodnutie v časti zamietnutia návrhu na prerušenie konania (výrok I.) súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 162 ods. 1,3, § 164 C.s.p., keď poukázal nato, že žalovaná navrhla prerušiť konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/19/2017, v ktorom sa podľa jej udania rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Súd z uvedeného spisu zistil, že sa žalovaná ako žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 29.3.2017 domáhala voči žalobcovi ako žalovanému zaplatenia sumy vo výške 72.000,- € titulom náhrady nájomného, keď mala za to, že jej žalobca v zmysle dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov neumožnil prístup do nehnuteľnosti a túto užíval nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu na jej úkor, pričom sa náhrady domáhala od apríla 2014 až do marca 2017, resp. v rámci zmeny žaloby od apríla 2017 až do júna 2018. Súd prvej inštancie nevzhliadol dôvod na prerušenie konania do právoplatného skončenia uvedeného konania a návrh na prerušenie konania zamietol, a to z rovnakých dôvodov, na základe ktorých v priebehu konania rozhodol o nespojení uvedených vecí. Síce sa uvedené konania týkali tých istých strán sporov, bolo zrejmé, že skutkovo spolu nesúvisia. Kým si v konaní sp. zn. 9C/5/2017 žalobca uplatnil nárok titulom dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov v spojení so zmluvou o hypotekárnom úvere, z ktorej pohľadávka banky bola zabezpečená spoločnou nehnuteľnosťou, a ktorú strany sporu uzatvorili spoločne ako dlžníci, pričom hypotekárny úver automaticky nezakladá povinnosť dlžníkov užívať a bývať

v zaťaženej nehnuteľnosti, v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/19/2017 si žalovaná uplatnila náhradu za nemožnosť užívať nehnuteľnosť, neužívanie spoločnej nehnuteľnosti, resp. za užívanie spoločnej nehnuteľnosti žalobcom nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Okrem toho súd dodáva, že vo veci sp. zn. 9C/5/2017 sa žalovaná suma vzťahovala na obdobie 5 mesiacov, vo veci 9C/19/2017 sa žalovaná suma vzťahovala na obdobie 3 rokov, teda aj prípadné dokazovanie sa týkalo iného časového obdobia a rozpätia.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej (výrok II., III.) odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere stranami sporu, § 68, § 74 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy o hypotekárnom úvere stranami sporu (ďalej len "zákon o bankách"), § 143, § 145 ods. 1, § 149 ods. 1, 2, § 149a, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keď na základe vykonaného dokazovania súd zistil a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca a žalovaná v čase trvania ich manželstva dňa 15.03.2006 uzatvorili v pozícii dlžníka zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX s veriteľom - A. Q., J..P., na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 82 984,80 €, mesačná splátka bola dohodnutá na sumu 562,54 €. Pohľadávka veriteľa z predmetnej zmluvy bola zabezpečená záložným právom. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre okres Malacky, obec L., katastrálne územie L., zo dňa 27.3.2017 bolo zrejmé, na ktorých nehnuteľnostiach vo vlastníctve strán sporu viazlo záložné právo v prospech banky. Manželstvo strán sporu bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 8P/10/2013 zo dňa 31.01.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.1.2014. Žalobca a žalovaná následne po porade s právnymi zástupcami dňa 29.01.2016 pristúpili k uzavretiu Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v ktorej v časti "B" vyporiadali hnutelné veci, majetkové práva, iné hodnoty a záväzky. V článku III. bod 4. predmetnej dohody sa dohodli, že počnúc dňom 01.01.2016 budú znášať náklady súvisiace s (hypotekárnym) úverom každý vo výške 1/2 a rovnako aj náklady na prevádzku nehnuteľností, ktoré sú zaťažené záložným právom A. Q., J..P., a ktoré v zmysle predmetnej dohody nadobudli do podielového spoluvlastníctva každý s podielom vo výške 1/2. Dôkaz o tom, že nehnuteľnosti zaťažené záložným právom v prospech A. Q., J..P. titulom hypotekárnej zmluvy o úvere boli v podielovom spoluvlastníctve strán sporu v pomere 1/2, vyplýval z listu vlastníctva č. XXXX (bod 11.5 rozsudku súdu prvej inštancie). Zároveň sa účastníci dohody dohodli, že platby hypotéky bude vykonávať žalobca a žalovaná bude povinná posilať mu na účet časť na splátku úveru vo výške 281,27 € najneskôr do 15. dňa príslušného mesiaca, pričom sa žalobca zaviazal celú výšku mesačnej splátky úveru vo výške 562,54 € najneskôr do 16. dňa príslušného mesiaca poslať na splátku hypotéky. Vyššie uvedené skutočnosti žalovaná nesporeovala, pričom nesporné zostali aj ďalšie skutkové tvrdenia uvedené v žalobe ohľadom záväzku žalovanej uhrádzať žalobcovi polovicu splátky úveru vo výške 281,27 € mesačne. Žalovaná potvrdila a súd zistil (bod 11.7 a 11.8 rozsudku súdu prvej inštancie), že predmetné platby žalovaná realizovala v mesiacoch január 2016 až august 2016, ďalšie platby na účet žalobcu v prospech hypotekárneho úveru už neuskutočnila, a to ani za mesiace september 2016 až január 2017, ktoré sú predmetom sporu. Žalobca v konaní preukázal a žalovaná netvrdila opak, že platby v prospech banky titulom zmluvy o úvere vo výške 562,54 € mesačne uhrádzal, a to aj za žalované obdobie, kedy žalovaná mala v zmysle Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016 platiť polovicu uvedenej splátky na účet žalobcu. Vzhľadom na uvedené súd považoval nárok žalobcu za daný a preukázaný.

1.3. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že hoci žalovaná namietala platnosť predmetnej dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď tvrdila, že je nespravodlivá, prieči sa dobrým mravom, súd ju posúdil ako platný právny úkon, ktorý má všetky zákonné náležitosti, naviac daná dohoda bola základom na vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností vo vzťahu k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov a vzniku podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré boli zaťažené záložným právom. Žalovaná sa na uvedenú dohodu odvolávala aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 9C/19/2017, v ktorom ju považovala za platne uzavretú, dokonca v rámci predloženého tlačiva - žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov (číslo listu v spise 47) uviedla, že je zaviazaná A. Q., J..P. titulom hypotekárneho úveru vo výške polovice splátky v sume 281,27 €, ktorá bola dojednaná práve v uvedenej dohode. Predmetnú dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov - časť "B", ktorá, ako potvrdili obe strany sporu, bola výsledkom viacmesačných rokovaní za účasti právnych zástupcov, pričom podpisy účastníkov dohody boli overené, súd považoval za detailne vypracovanú, ktorá nevykazuje ani znaky nespravodlivosti a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná odmietla uznať nárok žalobcu na polovicu splátky úveru za žalované obdobie a prestala plniť svoj záväzok z dohody tvrdiac, že pociťovala krivdu a nespravodlivosť, keď ju žalobca nútil splniť jej záväzok z dohody, avšak podľa nej žalobca sám dohodu neplnil, keď namietala, že jej v rozpore s dohodou odmietol vydať kľúče od nehnuteľnosti a diaľkové ovládanie od

garážovej brány, teda jej nehnuteľnosť nesprístupnil. Mala za to, že pokiaľ nemala prístup k nehnuteľnosti a nemohla ju ani užívať, potom nie je povinná platiť splátku hypotekárneho úveru, ktorý sa vzťahuje práve na nehnuteľnosť a súvisí s bývaním. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že článok III. bod 4. dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepodmieňuje platbu polovice splátky úveru žalovanou nejakou povinnosťou žalobcu. Strany sporu sa jasne a zrozumiteľne dohodli na spôsobe úhrady a plnenia ich spoločného záväzku vzniknutého ešte za trvania manželstva a existujúceho po rozvoze manželstva vo vzťahu k veriteľovi - A. Q., J..P., pričom v danom prípade, keď sa jedná o spor o platbu splátok úveru, je irelevantné, kto obýva nehnuteľnosť zaťaženú záložným právom. Prvoinštančný súd dodal, že strany sporu boli podielovými spoluvlastníkmi tejto nehnuteľnosti v rovnakom podiele, a teda aj v prípade predaja nehnuteľnosti (k čomu v priebehu konania došlo), mal byť výťažok z predaja rozdelený medzi strany sporu podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov (bod 11.3 rozsudku súd prvej inštancie). Neobstojí preto námietka žalovanej, že jej záväzok na úhradu splátky mal byť viazaný na bývanie, či užívanie nehnuteľnosti. Obe strany sporu boli zo zmluvy o úvere dlžníkmi vo vzťahu k banke, pričom na uvedenom nič nemení rozvod manželstva, ani zánik bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože strany sporu naďalej zostali spoludlžníkmi banky s povinnosťou splácať úver. V konaní nebolo preukázané a strany ani netvrdili, že by banku požiadali o zmenu úverovej zmluvy (o vyňatie spoludlžníka), práve naopak, žalobca a žalovaná sa dohodli, že si nehnuteľnosť ponechajú v podielovom spoluvlastníctve a úver budú splácať spoločne. Dokonca sa strany sporu dohodli aj na užívaní predmetnej nehnuteľnosti (bod 11.4 rozsudku súd prvej inštancie), keď výslovne ráтали s možnosťou užívania nehnuteľnosti len žalobcom. Žalovaná v priebehu celého konania namietala neprimeranosť dohody a zjavnú nerovnosť v právach a povinnostiach zmluvných strán, keď tvrdila, že jednej strane z dohody vyplývajú len práva a druhej strane len povinnosti, pretože jej v súvislosti s platením úveru nebola poskytnutá žiadna protihodnota. Žalovaná však opomenula, že sa so žalobcom dohodli na podielovom spoluvlastníctve nehnuteľností v pomere 1/2, pričom z uvedenej skutočnosti následne vyplývala aj povinnosť plniť záväzok voči banke v takom istom rozsahu 1/2. Z uvedeného tak vyplýva, že vo vzťahu k rovnakému právu (vlastnícke právo) prislúchala rovnaká povinnosť (povinnosť plniť záväzok voči banke).

1.4. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalobcu, jeho nárok považoval za preukázaný, dokonca žalovaná nesporovala uzavretie dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ani svoj záväzok v zmysle článku III. bod 4. dohody uhrádzať polovicu splátky úveru a nepoprela, že žalobcovi neuhradila žalovanú sumu za mesiace september 2016 až január 2017, súd žalobe vyhovel čo do sumy vo výške 1.410,25 €. Predmetná suma predstavuje splátky úveru vo výške 281,27 € za 5 mesiacov, ako aj vyčíslený úrok z omeškania vo výške 3,90 € (zo splátky 281,27 € splatnej 15.3.2016 s omeškaním do 19.05.2016 v sume 2,47 €, zo splátky 281,27 € splatnej 15.4.2016 s omeškaním do 19.05.2016 v sume 1,27 €, zo splátky 281,27 € splatnej 15.5.2016 s omeškaním do 19.05.2016 v sume 0,12 €, zo splátky 281,27 € splatnej 15.8.2016 s omeškaním do 16.08.2016 v sume 0,04 €). Keďže sa žalovaná dostala do omeškania s plnením svojho záväzku, súd ju v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania tak, ako žalobca žiadal, a to zo sumy 281,27 € odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti splátky v konkrétny mesiac.

1.5. Prvoinštančný súd žalobu zamietol čo do sumy 0,10 €, keďže žalobca nesprávne vyčísľil úrok z omeškania zo splátky splatnej za mesiac marec 2016, apríl 2016, máj 2016, a preto nesprávne žaloval sumu 1.410,35 € namiesto sumy 1.410,25 €.

1.6. V neposlednom rade, pokiaľ ide o žalovanou vznesenú kompenzačnú námietku, ktorou žiadala započítať ňou uplatnenú sumu vo výške 1.348,06 € titulom náhrady za užívanie nehnuteľnosti žalobcom za posledných 20 dní, kedy boli strany sporu podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, voči žalovanej sume 1.410,35 €, súd prvej inštancie, aplikujúc ustanovenie § 153 ods. 2 C.s.p., na takto vznesenú hmotnoprávnu námietku neprihliadol. Predmetné konanie sa začalo doručením žaloby na súd dňa 27.01.2017, teda za platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku. Strany sporu boli vyzvané na vyjadrenie sa k žalobe, následne im bolo umožnené reagovať na vyjadrenia v rámci repliky a dupliky, pričom boli od začiatku poučené o podmienkach zákonnej a sudcovskej koncentrácie konania. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovanej, že sa o svojom nároku uplatnenom kompenzačnou námietkou dozvedela až dňa 9.10.2020 na pojednávaní vo veci sp. zn. 9C/19/2017, keďže bolo zrejmé, že sa v uvedenej veci od začiatku domáhala náhrady za užívanie spoločnej nehnuteľnosti žalobcom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, pričom od prvého momentu argumentovala tým, že nehnuteľnosť neužíva, nie je jej umožnený vstup do nehnuteľnosti a žalobca jej nevydal kľúče a diaľkové ovládanie od nehnuteľnosti. Žalovaná tak v kompenzačnej námietke uviedla rovnaké skutkové tvrdenia ako v žalobe, na základe ktorej sa vedie konanie sp. zn. 9C/19/2017. Predmetnú hmotnoprávnu námietku súd

nepovažoval za včas podanú, a to najmä z dôvodu, že ju žalovaná mala možnosť uplatniť už v rámci vyjadrení k žalobe, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v čase, kedy doručila súdu vyjadrenie k žalobe, súčasne doručila súdu aj samostatnú žalobu o zaplatenie náhrady nájomného, ktorú následne žiadala rozšíriť aj o ďalšie obdobie. Pretože predmetná hmotnoprávna námietka by bola vyžadovala nariadenie ďalšieho pojednávania a vykonanie ďalších úkonov súdu, pričom o nároku žalobcu už bolo možné rozhodnúť, súd na žalovanou vznesenú kompenzačnú námietku neprihliadol, keďže nebola podaná včas. Z tohto dôvodu súd nevykonal ani výsluch strán sporu vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej uvedeným v kompenzačnej námietke.

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania, keď žalobca bol neúspešný len čo do sumy 0,10 €, v ostatnej časti bol úspešný. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a žalovanej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd nedostatočne zistil skutkový stav a tento zadefinoval v rozsudku zjavne nepravdivými a protirečivými závermi, nevykonal navrhnuté dôkazy, z ktorých by vyplynula správnosť a pravdivosť záverov tvrdení žalovanej a nereflektoval na jej obranu. Žalovaná žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že je potrebné akceptovať obranu žalovanej v súvislosti s kompenzačnou námietkou, prípadne prerušiť konanie eventuálne konania spojiť. Alternatívne žiadala napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať právo uplatnené v kompenzačnej námietke.

2.1. Vo svojom odvolaní namietala nadmerný formalizmus súdu pri aplikácii práva, keď poukázal nato, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Úspech žalobcu v podanej žalobe bez toho, aby sám plnil svoje povinnosti a odmietnutie prostriedkov procesnej obrany žalovanej, v kontexte jej nárokov, práv a uplatnenej kompenzačnej námietky totiž znamená, to, že sám žalobca by mohol viesť exekúciu, hoci práva žalovanej vyplývajúce z predmetnej dohody (ktorej neplatnosť ako predbežnú otázku súd posúdil - no neplatnosťou v časti právneho úkonu sa vôbec nezaoberal.), prípadne z užívania nehnuteľnosti žalobcom a následnému bráneniu práva žalovanej by ostali bez súdnej ochrany, hoci sa súdnej ochrany domáhala v tomto konaní prostriedkami procesnej obrany (kompenzačná námietka, spojenie vecí, prerušenie konania, pripojenie spisov a pod.). To by však bolo v rozpore s dobrými mravmi; preto s dôrazom na kogentné ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovie byť nesmelé (ide o naplnenie zákonnej korekcie, ktorá sa uplatní tam, kde konkrétne okolnosti prípadu, ako tomu bolo v tejto právnej veci, plne odôvodňujú odopretie ochrany práva žalobcovi ako nutný výraz rešpektu k zásade slušnosti). Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, keď civilné konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie.

2.2. Žalovaná namietala arbitrárnosť súdneho rozhodnutia čo sa týka kompenzačnej námietky. Nesúhlasila s tým, že ide o vykonštruované ničím nepodložené podanie a neprípustný prostriedok procesnej obrany, keď uplatnenie kompenzačnej námietky má povahu uplatneného nároku, o ktorom musí súd rozhodnúť. Odmietnutím uplatnenia takéhoto nároku bolo porušené jej právo na prístup k súdu. Nárok ktorý bol uplatnený kompenzačnou námietkou bol uplatnený včas, nakoľko: vznikol po poslednom pojednávaní v danej veci a to v decembri 2019; za preukázaný ho žalovaná považuje až dňa 09.10.2020; žalovaná nemohla nárok uplatniť skôr; žalovaná viac ako cca 3 roky navrhovala žalobcovi, aby umožnil znalecké dokazovanie za účelom určenia výšky nájmu; na účely posúdenia nároku uplatneného kompenzačnou námietkou postačovalo súdu pripojiť súdny spis 9C/19/2017. V súvislosti so sudcovskou koncentráciou sa stotožnila s tým, že nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Žalovaná však kompenzačnú námietku podala rok pred rozhodnutím súdu a teda nielen súd, ale aj strana mala dostatok priestoru sa s ňou vysporiadať. Nárok, ktorý je uplatnený kompenzačnou námietkou je v celom rozsahu dôvodný, čo do dôvodu ani nebol popretý a čo do výšky bol zo strany žalobcu popretý neúčinne. V tomto prípade už by, ale bolo potrebné uplatniť sudcovskú koncentráciu konania, keďže žalobca nevie náležite objasniť z

akého dôvodu nárok nepoprel včas a účinne čo do dôvodu a výšky. Sporová strana - žalobca nemôže ostať pasívna vo vzťahu k procesnej aktivite druhej strany. Súdu nič nebránilo, aby v danej ročnej lehote žalovanej oznámil (napr. písomne), že na jej procesnú obranu nebude prihliadať. Práve takýto postup by bol súladný s predvídateľnosťou súdneho rozhodnutia a s dôvodným rešpektovaním práv žalovanej a rovnosti strán v súdnom konaní. V danom prípade sa javí nelogické odmietnuť procesnú obranu vo vzťahu k uplatnenému nároku a zároveň zamietnutie prerušenia konania založiť na tom, že sa to týka inej veci. Obzvlášť, v situácii, ak práva sú vzájomné podmienené a súvisia s otázkou bránenia v užívaní nehnuteľnosti. Je v záujme spravodlivosti a je to aj hospodárne, aby sa všetky nároky strán vyriešili súčasne a vytvoril sa tak stav právnej istoty a „pevný základ“ medzi sporovými stranami. Súd sa v odôvodnení daného rozsudku vôbec nevysporiadal s tým, že odmietnutie kompenzačnej námietky malo (prípadne mohlo mať) za následok odopretie spravodlivosti, či práva na prístup k súdu, keď nie je vhodné oslabovať právo žalovanej a žalobcovi priznávať prospech zo zjavne nepoctivého konania. V bode 18 súd nesprávne tvrdí, že hmotnoprávnu námietku súd nepovažoval za včas podanú o najmä z dôvodu, že ju žalovaná mala možnosť uplatniť už v rámci vyjadrení k žalobe. Vzhľadom na skutočnosť, že vyjadrenie k žalobe sme podávali v roku 2017 a kompenzačná námietka je za obdobie roku 2019, je takýto záver súdu nesprávny.

2.3. Žalovaná poukázala tiež nato, že súd prvej inštancie nerozhodol o procesnom návrhu na spojenie vecí a neobjasnil, z akého dôvodu nebolo vhodné konania spojiť, resp. prerušiť, aby sa vzájomné práva strán vyriešili súbežne. S poukazom na ustanovenia § 166 ods. 1 C.s.p. zákon obligatórne prikazuje súdu v konaní ktoré začalo skôr (teda toto) jednotlivé konania spojiť. Súd na uvedené nereflektoval, rozhodnutie o spojení vecí nevydal (ani rozhodnutie o zamietnutí návrhu na spojenie vecí). Uvedeným postupom súd žalovanej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a v rozpore so zásadou prejednacou o spojení vecí nerozhodol (ani len zamietavo), hoci spojenie vecí súdu prikazuje priamo zákon.

2.4. Vo vzťahu k neplatnosti právneho úkonu v jeho časti žalovaná poukázala na odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktorý presvedčenie o platnosti právneho úkonu založil na tom, že na jeho podklade prebehlo vkladové konanie k nehnuteľnosti a preto prijal záver, že samotná dohoda o vyporiadaní BSM je platná v celom rozsahu. S takýmto záverom nesúhlasila z dôvodu, že ak by bolo možné prijať uvedený záver, žiaden právny úkon, na podklade ktorého kataster vyhovelo návrhu navrhovateľa by nebolo možné v súdnom konaní preskúmať z hľadiska platnosti. Ďalej z dôvodu, že neplatnosť právneho úkonu je potrebné posudzovať aj z jeho časti a prípadná platnosť právneho úkonu by vyžadovala plnenie aj zo strany žalobcu - je teda zrejmé, že aj on sám ho považoval za neplatný (v časti), keď na jeho podklade si svoje povinnosti neplnil. V prípade, ak sa dôvod neplatnosti týka len časti právneho úkonu, neplatná je v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka len táto časť. Právny úkon môže byť neplatný celý alebo sčasti tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon (dôvod neplatnosti sa týka jeho podstatnej zložky), je právny úkon neplatný v celom rozsahu. Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, pričom ide o vadu právneho úkonu, ktorú je možné oddeliť od jeho ostatného obsahu, bude neplatná ex tunc len táto časť právneho úkonu (tomuto prístupu, ktorý inak zachováva ostatné časti zmluvy, je potrebné dávať podľa zásady favor nesotti prednosť). Čiastočnú neplatnosť zmluvy je nutné posudzovať v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka rovnako, ako čiastočnú neplatnosť ktoréhokoľvek iného právneho úkonu, a to bez ohľadu na to, či ide o právny úkon podliehajúci vkladu do katastra nehnuteľnosti alebo nie. Súd vo svojom rozsudku neobjasnil, prečo sa domnieva, že prevod nehnuteľnosti z BSM do podielového spoluvlastníctva nie je možné oddeliť od údajnej povinnosti platiť „úver“ odôvodnenie preto vníma ako zmätočné.

2.5. Záverom vo svojom odvolaní žalovaná namietala zamieňanie oprávnenej osoby (banka, žalobca) a neudržateľnosť právnych záverov súdu prvej inštancie obsiahnutých v bodoch 14 až 18 rozsudku. Súd v bode 14 na jedenej strane správne uviedol, že strany nepožiadali banku o zmenu záväzkového vzťahu v obsahu dlžníka, naproti tomu dôvodí tým, že veriteľom žalovanej bol práve žalobca (nie banka). Svoje presvedčenie zakladá práve na záväzkovom vzťahu k banke. Uvedená časť odôvodnená na nás pôsobí zmätočne. Nie je nám zrejmé, akým režimom zodpovednosti riadil (solidárna, delená). Taktiež v bode 14 súd tvrdí, že žalovaná namietala platnosť dohody v časti jej povinnosti platiť záväzok pre zjavný rozpor s dobrými mravmi, eventuálne v tom zmysle, na strane druhej v bode 16 uviedol, že žalovaná nerozporovala svoj záväzok v zmysle článku III. bod 4. dohody uhrádzať polovicu splátky úveru. Uvedený záver súdu je nielen protirečivý, ale aj nesprávny a odôvodnenie aj v tejto je nedostatočné a arbitrárne. Nesprávne je aj konštatovanie súdu v bode 14, kedy súd dôvodí tým, že „žalovaná však opomenula, že sa so žalobcom dohodli na podielovom spoluvlastníctve nehnuteľností v pomere 1/2 pričom z uvedenej skutočnosti následne vyplývala aj povinnosť plniť záväzok voči banke v takom istom rozsahu 1/2. Z uvedeného tak vyplýva, že vo vzťahu k rovnakému právu (vlastnícke právo) prislúchala

rovnaká povinnosť (povinnosť plniť záväzkov voči banke).“ V danom prípade je však vylúčené, aby záväzková povinnosť z právneho úkonu (či už titulom úverovej zmluvy), alebo titulom iného zmluvného dojednania (napr. v dohode o vyporiadaní BSM) prislúchala (bola závislá) vo vzťahu k rovnakému právu (vlastníckeho práva). Ak by tomu bolo tak, tieto práva by nemohli existovať jedno bez druhého. O taký druh práv však v danom prípade nejde, pretože v oboch prípadoch je možné obomi právami disponovať (teda môžu vznikáť, zanikať, prípadne meniť v obsahu). Inými slovami, povinnosť záväzková nevzniká z obsahu vlastníckeho práva, ale zo záväzkového vzťahu (konanie právom aprobované, alebo právom reprobované). Uvedený právny záver súdu je tak nesprávny a nepresvedčivý. Okrem iného v bode 14 súd uvádza, že „neobstojí preto námietka žalovanej, že jej záväzkov na úhradu splátky mal byť viazaný na bývanie, či užívanie nehnuteľnosti. Súd poukazuje na to, že obe strany sporu boli zo zmluvy o úvere dlžníkmi vo vzťahu k banke, pričom na uvedenom nič nemení rozvod manželstva, ani zánik bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože strany sporu naďalej zostali spoludlžníkmi banky s povinnosťou splácať úver „. Aj z tejto časti odôvodnenia je zrejmé, že súd zamieňa viaceré (údajné) záväzkové vzťahy. Ak by tomu tak bolo tak, ako tvrdí súd, žalobca by nebol v súdnom spore aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keďže súd konštatuje, že právo požadovať plnenie má banka (nie žalobca). Súd prvej inštancie výslovne uviedol, že samotný právny úkon (dohoda o vyporiadaní BSM) obsahuje vzájomné práva a povinnosti, pričom obsah tohto právneho úkonu vôbec nekonfrontoval s ustanovením § 560 Občianskeho zákonníka. Nie je vôbec sporné, že v čase uzatvorenia dohody žalovaná nedisponovala prístupom k danej nehnuteľnosti a že žalobcovi samotná dohoda výslovne túto povinnosť ukladala (inak by nebolo potrebné takéto ustanovenie do právneho úkonu včleniť). Z konania bolo nesporne preukázané (a žalobca to ani nerozporoval), že ak by mala nastať situácia, že žalovaná nebude mať k nehnuteľnosti prístup, nesúhlasila by s povinnosťou platiť splátky úveru. Z obsahu písomností ako aj z výsluchu strán vyplýva, že práve logikou a obsahom právneho úkonu bola vzájomná podmienenosť a ani sám žalobca nepoprel, že by jej kľúče chcel odovzdať, ak bude žalovaná plniť. Uvedenú vec je možné vidieť v dvoch rovinách, pričom bolo vecou súdu, aby presvedčivo zadefinoval a posúdil pohľad súdu na vec. V prvom rade je možné prijať záver, že dojednanie je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko by nárok vznikol bez ohľadu na správanie strán a dodržiavanie dohodnutých podmienok. Ak by bolo dané ustanovenie dohody platné, je potrebné ho posúdiť nielen gramatickým výkladom, ale predovšetkým podľa obsahu, logiky a okolností (toto bolo súdu nesporne uvedené - bez popretia žalobcom). Takouto logikou je, že povinnosti sa môže domáhať len ten, kto sám plnil. Nie je možné vychádzať z toho, že jedna strana vyžaduje plnenie, hoci sama neplní (rozpor so zásadou equity). Postup žalovanej preto v zmysle § 560 Občianskeho zákonníka nemôže byť zároveň porušením jej povinností a tým dôvodom na priznanie tvrdeného nároku žalobcovi, ale ani úrokov z omeškania. Súd opomenul posúdiť, že žalobca od počiatku svojej činnosti nerešpektoval svoje povinnosti, ktoré mu vyplývali nielen z právneho úkonu, ale aj zo zákona. Občianske právo vylučuje postup, kedy by strana titulom neplnenia právnej povinnosti dosiahla prospech na základe vlastnej zmluvnej delikvencie, spočívajúcej v neplnení, resp. v omeškaní s plnením.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol aby odvolací súd odvolanie žalovanej zamietol v celom rozsahu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalobca poprel tvrdenia žalovanej uvedené v odvolaní a považuje ich za účelové, špekulatívne a nepravdivé. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca so žalovanou si počas trvania manželstva zobrali spoločný hypotekárny úver na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX od spoločnosti A. Q., J..P., ktorý bol zabezpečený záložným právom najmä na rodinnom dome so súp. č. 674, postavený na pozemku parc. reg. „C“ parc. č. XXX/XXX zastavaných a priľahlých pozemkoch. Po rozvode manželstva uzatvorili sporové strany Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zo dňa 29.01.2016, ktorá sa skladala z viacerých častí. Zároveň bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že V Čl. III ods. 3 a 4 Časti „B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zo dňa 29.01.2016 sa sporové strany dohodli, že záväzkov z hypotekárneho úveru (výška úveru ku dňu podpisu Dohody predstavovala sumu vo výške 33.051,05 € a mesačná splátka 562,54 €) sa vyporiadava tak, že každý zo sporových strán bude znášať 14 nákladov súvisiacich s predmetným úverom, pričom sa dohodli, že platbu jednotlivých splátok bude vykonávať žalobca najneskôr do 16. dňa príslušného mesiaca včelej výške a žalovaná je povinná mu uhradiť 14 každej splátky vo výške 281,27 € vždy najneskôr do 15. dňa príslušného mesiaca na jeho bankový účet. Ďalej bolo v konaní preukázané, že žalovaná spočiatku svoj záväzkov plnila do septembra 2016 a následne od septembra 2016 žalobcovi prestala platiť dohodnutú výšku splátky úveru. Žalovaná platnosť predmetnej Dohody a ani žiadne jej časti pred súdom prvej inštancie nijakým spôsobom do podania odvolania nespochybňovala a preto ani nerozumieme z akého dôvodu sa žalovaná domnieva, že Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zo dňa 29.01.2016 by bola neplatná.

3.1. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že za úhradu splátky nedostala ani žiadnu protihodnotu od žalobcu, keď takáto argumentácia je účelová a nesprávna. On v tomto konaní viackrát poprel, že by žalovanej neumožnil užívať jej spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam, ktoré mali spoločne v podielovom spoluvlastníctve. Tvrdenie žalovanej, že sa jednalo o záväzok podmienený plnením zo strany žalobcu považujeme za nesprávne a účelové, žiadna takáto podmienka z Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zo dňa 29.01.2016 ani z iného vôbec nevyplyva. Ďalej si dovoľujeme uviesť, že aj keby sa sporové strany nedohodli, že žalobca bude uhrádzať splátky úveru banke priamo a žalovaná mu bude uhrádzať polovicu záväzku k 15. dňu v mesiaci, žalobcovi by patril regresný nárok za plnenie, ktoré zaplatil žalobca banke namiesto žalovanej (1/2 splátky z titulu jej vyporiadania).

3.2. V súvislosti s tvrdením žalovanej, že sa súd prvej inštancie nevyporiadal so spojením vecí t.j. konania pod sp. zn. 9C/5/2017 skonanim pod sp. zn. 6C/18/2019 a tým znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej procesné práva uviedol, že súd spojí vec najmä v situácii, keď to je v záujme hospodárnosti konania. Vzhľadom na štádium, v ktorom sa súdne konanie nachádzalo po rozhodnutí Krajského súdu o návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, nebolo ani v záujme hospodárnosti konania spojiť sp. zn. 9C/5/2017 s konaním pod sp. zn. 6C/18/2019. V súvislosti s tvrdením, že súd prvej inštancie bol povinný odôvodniť prečo vec nespojil uviedol, že súd nemá povinnosť v rozhodnutí odôvodňovať všetky svoje procesné rozhodnutia, pričom z odvolania žalovanej nie je ani zrejme konkrétne, aké procesné práva tým mal súd prvej inštancie žalovanej znemožniť alebo odoprieť.

3.3. Žalobca súhlasil a stotožnil sa s postupom súdu prvej inštancie pri uplatnení sudcovskej koncentrácie konania v zmysle ust. § 153 ods. 2 C.s.p., ktorým neprihliadol na kompenzačnú námietku žalovanej. Žalovaná predložila kompenzačnú námietku súdu prvej inštancie dňa 9.10.2020, v ktorej si uplatnila náhradu z údajného nadužívania spoluvlastníckeho podielu „za posledných 20 dní, kedy boli žalobca a žalovaná podielovými spoluvlastníkmi“ vo výške 1.348,06 €. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Ako uvádza dôvodová správa C.s.p. koncentrácia konania tvorí funkčnú a teologickú jednotu s jedným z nosných princípov právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku. Princíp arbitrárneho poriadku znamená, že sudca so znalosťou konkrétnej veci vie najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Žalovaná prostriedky procesnej obrany neuplatnila včas, vzhľadom na to, že ich nepredložila skôr, a ani, ako reakciu na skutočnosti o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Žalovaná si mohla uplatniť kompenzačnú námietku už po prvom svojom úkone pred súdom po 7/2018. Žalovaná sa iba účelovo snažila obštruovať prostredníctvom nenáležitej procesnej obrany vo forme kompenzačnej námietky a predĺžiť súdne konanie, v rozpore so zásadami civilného sporového konania. O špekulatívnom charaktere tejto kompenzačnej námietky svedčí aj tá skutočnosť, že žalovaná uvádza, že konaním súdu prvej inštancie je tento nárok ponechaný „napospas“ premlčaniu a pritom si sama špekulatívne zvolila v kompenzačnej námietke nárok za posledných 20 dní podielového spoluvlastníctva, hoci skoršie nároky postavené na tom istom právnom základe (ktoré rovnako žalobca odmieta) sa ich neuplatnením aj skôr premlčujú. Údajný nárok z nadužívania jej spoluvlastníckeho podielu žalobcom sa prejednáva na Okresnom súde Bratislava I. v konaní pod sp. zn. 9C/19/2017 za obdobie od 4/2014 do 6/2018 a žalovaná mala možnosť si nárok uplatnený v tomto konaní uplatniť v konaní pod sp. zn. 9C/19/2017, v ktorom sa v tom smere vykonáva aj dokazovanie. Nepovažuje za hospodárne, aby súd vykonával dokazovanie ohľadne uplatneného nároku žalovanej aj v tomto konaní, keďže je predmetom iného osobitného konania, ktoré však vôbec nesúvisí s meritom sporu prejedávaného v tomto konaní. O tejto skutočnosti súd prvej inštancie rozhodoval uznesením zo dňa 14.05.2019, ktorým zamietol návrh na spojenie vecí pod sp. zn. 9C/5/2017 a sp. zn. 9C/19/2017.

3.4. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že v podaní zo dňa 09.10.2020 žalovaná uviedla, že nárok z údajného nadužívania jej spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 16 k celku uplatnený vo forme kompenzačnej námietky jej mal vzniknúť „za posledných 20 dní, kedy boli žalobca a žalovaná podielovými spoluvlastníkmi“ vo výške 1.348,06 € na nasledovných nehnuteľnostiach v tom čase zapísaných na LV č. XXXX, k.ú. L.. V tejto súvislosti uviedol, že formulácia uplatneného nároku v predmetnom podaní je neurčitá a nárok ani nie je spôsobilý na započítanie. Zo špekulatívnej a účelovej formulácie žalovanej, že si uplatňuje nárok „za posledných 20 dní, kedy boli žalobca a žalovaná podielovými spoluvlastníkmi“ nie je vôbec zrejme v akej výške by mal vzniknúť údajný nárok žalovanej z nadužívania (žalobca pritom viackrát aj v tomto konaní tento nárok poprel) k tej, ktorej nehnuteľnosti nakoľko k zániku podielového spoluvlastníctva sporových strán došlo v rôznom čase a preto nie je zrejme a ani preukázaná výška údajného nároku. Na základe vyššie uvedeného máme za to, že ani nedošlo k stretu vzájomných pohľadávok započítaním. Navyiac vyčíslenie hodnoty nájmu, ktorý žalovaná uviedla

vo svojom podaní súdu prvej inštancie je neprimeraný a posudok, ktorý predložila od I.. R. Č. nie len, že nie je znaleckým posudkom, ale nespĺňa ani len elementárne zákonné náležitosti, ktoré by mal posudok obsahovať a akými je potrebné postupovať pri jeho vypracovaní. Z predmetnej listiny je zrejmé, že pán I.. R. Č. nevykonával ani obhliadku nehnuteľností na mieste samom, z predmetnej listiny nie je zrejmé akého časového obdobia sa výška náhrady nájomného mala týkať. Nie je ani zrejmé, na základe akej metódy stanovil výšku náhrady nájomného a z akého dôvodu ju zvolil. Zároveň do pozornosti odvolacieho súdu dal aj me skutočnosť, že hoci žalovaná vo vyjadrení k žalobe namietala, že údajne nemôže užívať svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach - rodinný dom so súp. č. XXX a rodinný domu so súp. č. XX v kompenzačnej námietke naviazala svoj údajný nárok z nadužívania svojho spoluvlastníckeho podielu na rodinnom dome so súp. č. XXXX, postavenom na pozemku pare. reg. „C“ parc. č. XXX/XXX.

4. Žalovaná podala k vyjadreniu žalobcu repliku v ktorom zotrvala na svojich argumentoch uvedených v odvolaní a žiadala rozhodnúť v zmysle jej odvolacieho petitu. Zdôraznila, že ani žalobca a ani súd sa nevysporiadali s namietanou otázkou, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Práve táto otázka predstavuje všeobecné ustanovenie hmotnoprávnej povahy, ktoré umožňuje súdu vec posúdiť v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi, a v prípade, že tomu tak nie je, mu poskytuje možnosť odoprieť právnu ochranu uplatneného práva. Opätovne poukázal na obligatórnosť spojenia vecí podľa Civilného sporového poriadku v prípade, ak sú splnené podmienky podľa § 166 ods. 1 vrátane hospodárnosti konania. Uvedeným postupom súd žalovanej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a v rozpore so zásadou prejednacou o spojení vecí nerozhodol (ani len zamietavo), hoci spojenie vecí súdu prikazuje priamo zákon.

4.1. Žalovaná naďalej mala zato, že právny názor súdu obsiahnutý v bodoch 14 až 18 rozsudku je nesprávny, keď k tejto otázke sa žalobca vôbec nevyjadril, že kompenzačná námietka bola uplatnená včas a, že nárok žalovanej uplatneným kompenzačnou námietkou je dôvodný. V tomto smere poukázal nato, že žalobca v nadväznosti na posudok predložený žalovanou nepredložil a ani len nenavrhol žiaden dôkaz a preto podľa C.s.p., sa v dôsledku jeho pasivity, považuje výška nároku za ustálenú a nespornú a zodpovedá sume podľa predloženého posudku. Bolo vecou žalobcu, aby riadne a včas poprel výšku nájmu a to predložením alebo návrhom iného dôkazu („protidôkazu“). Inými slovami vo vzťahu k predloženému posudku, žalobca neaplikoval zákonný spôsob účinného popretia, keď následne po tom, čo mu bol tento posudok doručený nepredložil žiaden dôkaz ani nenavrhol vykonanie dôkazu, ktorým by preukázal výšku nimi tvrdeného obvyklého nájomného. Je preto potrebné konštatovať, že žaloba neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o priemernej výške nájomného v danej lokalite v rozhodnom období. Podľa aktuálneho právneho stavu súd môže len v obmedzenej miere, a to len v prípadoch stanovených zákonom, vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhujú sporové strany. Bude teda predovšetkým na procesných stranách, aby dbali o svoje práva a aby navrhovali dôkazy na podporu svojich tvrdení, nakoľko v zmysle litery zákona súd túto činnosť zásadne nevykonáva. Ak strana zaťažená dôkazným bremenom splní predpoklady pre aplikáciu vysvetľovacej povinnosti a ak druhá strana túto povinnosť nespĺní, teda nepredloží substancované vysvetlenie a v dôsledku toho aj relevantný protidôkaz, hoci tak urobiť mohla (v posudzovanom spore napr. znalecký posudok), bude súd spravidla musieť hodnotiť existujúce dôkazy v jej neprospech (v posudzovanom spore v neprospech žalobcu). Námietky žalobcu proti výške požadovanej náhrady boli vznesené len vo všeobecnej rovine, žalobca neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by výška vychádzajúca z predloženého posudku k odhadu obvyklej ceny za prenájom v danej lokalite nemohla byť akceptovaná v preskúmanej veci a neuviedol (inú) konkrétnu výšku, ktorá by eventuálne prichádzala do úvahy ako podklad pre výpočet peňažnej náhrady. V kontexte uvedeného sa výška peňažnej náhrady považuje za nespornú. Záverom uviedla, že zásadnou otázkou pre ňu je tak otázka nielen existencie jej subjektívneho práva a absencie uplatňovanej povinnosti zo strany žalobcu, ale poskytnutie spravodlivej ochrany v súlade so zákonom, ale aj otázka morálky aplikácie právnych noriem, ktoré určite nepočítajú s tým, že konania zjavne rozporné s dobrými mravmi, či nezákonné a nečestné v postupy majú byť odmenené.

5. Žalobca v duplike uviedol, že zotráva na všetkých svojich tvrdeniach, stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a žiada ho potvrdiť, keď tvrdenia žalovanej popiera a považuje ich za účelové, špekulatívne a nepravdivé. Uviedol, že žalovaná sa v uvedenom vyjadrení iba v minimálnom rozsahu vyjadruje k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej, pričom nielen, že iba zopakovala úplne rovnakú argumentáciu, ktorú už uviedla v odvolaní, ale použila aj úplne totožné znenie svojich tvrdení. Ďalej uviedol, že žalovaná vo svojom vyjadrení uvádza tvrdenia a poukazuje na údajné rozpory v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorými rozširuje odvolacie dôvody. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná bola povinná uviesť všetky dôvody odvolania v zákonnej lehote, žalobca navrhuje, aby odvolací súd v

súlade s ust. § 365 ods. 3 C.s.p. na rozširujúce dôvody odvolania neprihliadal. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že by akceptoval akúkoľvek dohodu o zmene obsahu v záväzkom vzťahu so žalovanou. Tvrdenia žalovanej, že súd prvej inštancie mal voči žalovanej pristupovať, ako voči slabšej strane považuje žalobca za zavádzajúce a zmätočné. V predmetnom konaní žalovaná nevystupovala v procesnom postavení slabšej strany a aj z tohto dôvodu nie je preto možné aplikovať ustanovenia zákona zabezpečujúcu zvýšenú ochranu slabšej strany. Sporové strany majú v konaní pred súdom rovné postavenie a zvýhodňovanie žalovanej na úkor žalobcu by bolo porušením zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania v zmysle C.s.p.. II.

5.1. Žalobca poukázal tiež nato, že o nároku žalovanej, ktorý si uplatnila vo forme kompenzačnej námietky aj v tomto konaní - za údajné nadužívanie spoluvlastníckeho podielu žalobcom, hoci za iné obdobie, ale na rovnakom právnom základe, bolo v konaní na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 9C/19/2017 (za obdobie od 4/2014 do 6/2018) rozhodnuté rozsudkom zo dňa 25.02.2022, ktorým súd nárok žalovanej v celom rozsahu zamietol. Ako dôkaz žalobca priložil rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 25.02.2022 pod sp. zn. 9C/19/2017

6. Žalovaná na dupliku reagovala vyjadrením zo dňa 1.3.2022 v ktorom uviedla, že jej nie sú známe skutočnosti o rozšírení odvolacích dôvodov a ani žalobca tieto skutočnosti v ničom nešpecifikuje. Nepochybnila, že súd žalobu v konaní o zaplatenie primeranej náhrady za neužívanie spoluvlastníckeho podielu zamietol, keď uviedla, že voči rozhodnutiu podala odvolanie, ktoré ako dôkaz priložila. Vo vzťahu k námietkam, že žalobca nikdy nekonal v rozpore s dobrými mravmi, čo by malo mať vplyv na dôvodnosť tohto nároku a nárok žalovanej uplatnenej kompenzačnou námietkou je nedôvodný vo vzťahu k neprávoplatnému rozsudku poukázala na násilné správanie žalobcu ako vylučujúci predpoklad pre priznanie nároku uplatneného v žalobe pre rozpor s dobrými mravmi a násilné správanie ako predpoklad vylučujúci užívanie spoluvlastníckeho podielu. V súvislosti s psychickou formou násilia žalobcu voči žalovanej poukázala na komunikáciu žalobcu, ktorý prepis komunikácie je súčasťou vyjadrenia za obdobie 12/2019, 1/2013, 3/2016, 4/2016 a ďalej sa vo svojom vyjadrení vyjadrovala k jednotlivým bodom rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 25.02.2022 pod sp. zn. 9C/19/2017.

6.1. Žalovaná trvala na tom, že žalobca zjavne porušil svoju povinnosť tvrdenia podľa § 150 C.s.p. Nesplnenie povinnosti tvrdiť resp. relevantne tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné podstatné a rozhodujúce) má pre stranu procesnoprávnu sankciu, ktorou je strata sporu. Vzhľadom na porušenie povinnosti podľa § 150 C.s.p. zo strany žalobcu nie je právne významná hodnota nájmu v danom čase a mieste. Túto ona preukázala odborným posúdením. Žalobca výšku účinne nepoprel nepochybnil, žiaden dôkaz o jeho výške súdu nepredložil, hoci do roku 2020 mal k nehnuteľnostiam prístup a mohol požiadať o odborné posúdenie. Vykonanie dôkazu smerujúceho k výške hodnoty nájmu súdu ani nenavrhol je preto zrejme, že nemohol žalovanou tvrdenú a podloženú výšku hodnoty nájomného účinne poprieť a na účely konania sa považuje za nespornú. Záverom zopakovala, že zásadnou otázkou pre ňu je tak otázka nielen existencie jej subjektívneho práva a absencie uplatňovanej povinnosti zo strany žalobcu, ale poskytnutie spravodlivej ochrany v súlade so zákonom, ale aj otázka morálky aplikácie právnych noriem, ktoré určite nepočítajú s tým, že konania zjavne rozporné s dobrými mravmi, či nezákonné a nečestné v postupy majú byť odmenené.

7. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v celom rozsahu na základe odvolania žalovanej v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti rozsudku je potrebné čiastočne odmietnuť (§ 386 písm. b/, c/ C.s.p.) a vo zvyšku odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech.

8. Nakoľko žalovaná sa odvolala voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, svojim odvolaním tak napadla aj výrok I. (týmto súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania) a výrok III. (týmto súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol).

8.1. Civilný sporový poriadok v § 357 písm. n/ pripúšťa odvolanie voči uzneseniu o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 C.s.p., teda iba proti pozitívnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým konanie prerušil, (podľa tam uvedených zákonných ustanovení). Ak súd rozhodne negatívne, teda konanie nepreruší, ako v tomto prípade, keď zamietol návrh na prerušenie konania, odvolanie prípustné nie je (pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 4. decembra 2018, sp. zn. 1Obo/15/2018). Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie žalovanej proti výroku rozsudku ktorým zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.) podľa § 386 písm. c/ C.s.p. odmietol.

8.2. Civilný sporový poriadok v § 359 výslovne priznáva právo podať odvolanie iba tej strane sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či je určité rozhodnutie v prospech alebo neprospech strany, je porovnanie posledného procesného návrhu žalobcu

v konaní s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré bolo napadnuté odvolaním. V zásade platí, že pokiaľ výrokom bolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, takéto rozhodnutie sa považuje za vydané v prospech žalobcu a v neprospech žalovaného. V dôsledku toho subjektom oprávneným podať odvolanie je žalovaný a nie žalobca. Ak naopak výrokom nebolo vyhovené procesnému návrhu žalobcu, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, je žalobca a len žalobca je v takomto prípade subjektom oprávneným podať odvolanie. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nakoľko súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol (výrok III.) žalovaná nebola v zmysle § 359 C.s.p. oprávnená podať odvolanie aj voči zamietajúcemu výroku rozsudku, nakoľko nejde o rozhodnutie vydané v jej neprospech. Odvolací súd preto odvolanie žalovanej musel aj v tejto časti t.j. proti výroku III. odmietnuť podľa § 386 písm. c/ C.s.p. ako podané neoprávnenou osobou.

9. Následne sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovanej, ktoré smerovalo proti výrokom II., IV. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

10. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10.1. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

10.2. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

10.3. Podľa § 149 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. Ak dôjde k vyporiadaniu dohodou, sú manželia povinní vydať si na požiadanie písomné potvrdenie o tom, ako sa vyporiadali.

10.4. Podľa § 560 Občianskeho zákonníka ak si zo zmluvy majú účastníci plniť navzájom, môže sa domáhať splnenia záväzku len ten, kto sám splnil svoj záväzok skôr alebo je pripravený ho splniť. I ten, kto je povinný plniť vopred, môže svoje plnenie odoprieť až do tej doby, keď bude poskytnuté alebo zabezpečené vzájomné plnenie, ak je plnenie druhého účastníka ohrozené skutočnosťami, ktoré nastali u druhého účastníka a ktoré mu neboli známe, keď zmluvu uzavrel.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery a prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani také aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie s ohľadom na vykonané dokazovanie primerane vysvetlil (odsek 13. odôvodnenie napadnutého rozsudku), prečo považoval nárok žalobcu za dôvodný, keď žalovaná mala v zmysle čl. III bod 4, Časť „B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016 platiť polovicu splátky hypotekárneho úveru na účet žalobcu túto za mesiace september 2016 až január 2017 nezaplatila. Rovnako primerane vysvetlil vzhľadom na obranu žalovanej v konaní, prečo nepovažoval predmetnú Dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov za neplatnú (odsek 14. odôvodnenie napadnutého rozsudku) a prečo vzhľadom na sudcovskú koncentráciu v konaní neprihliadol na kompenzačnú námietku žalovanej (odsek 18. odôvodnenie napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

12. Žalovaná v odvolaní zotrvala na svojej argumentácii ohľadne čiastočnej neplatnosti čl. III bod 4, Časť „B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016 pre rozpor s dobrými mravmi, keďže žalobca sám užíval nehnuteľnosť a bránil žalovanej aby ju užívala a na argumentácii, že obsah časti právneho úkonu (čl. III bod 4) súd prvej inštancie vôbec nekonfrontoval s ustanovením § 560 Občianskeho zákonníka (viac pozri odseky 2.1.,2.4.,2.5.).

12.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, ktorému nie je ani podľa názoru odvolacieho súdu čo vytknúť, že celá Časť „B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016 vrátane čl. III bod 4 je platný právny úkon, ktorý má všetky zákonné náležitosti, nevykazuje ani znaky

nespravodlivosti a nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd v tejto súvislosti a s poukazom na námietky žalovanej považuje za potrebné zdôrazniť, že platnosť či neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka možno posudzovať len podľa okolností, ktoré existovali v čase jeho vzniku. Právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným. Dôvodom neplatnosti zmluvy nemôže byť preto ani neplnenie zmluvných povinností vyplývajúcich z konkrétneho právneho úkonu t.j. zmluvy, dohody a podobne (pozri rozhodnutie NS SR, sp. zn. 1MOBdo/V16/2006). Vzhľadom na uvedené nemôže byť dôvodom neplatnosti čl. III bod 4 Časť „B“ Dohody skutočnosť, ktorá nastala po uzatvorení Dohody a to že žalobca sám užíval nehnuteľnosť a bránil žalovanej aby ju užívala v dôsledku, ktorého žalovaná prestala od septembra 2016 splácať žalobcovi splátky hypotekárneho úveru.

12.2. Naviac konanie, že žalobca sám užíval nehnuteľnosť, resp. že bránil žalovanej aby ju užívala nemožno bez ďalšie považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by malo za následok neplatnosť čl. III bod 4 Časť „B“ Dohody. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/137/2003 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe č. 62/2004) uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto úkonom dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. Rovnako v tejto súvislosti možno súhlasiť s názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/49/1996 (publikovaným v časopise Zo súdnej praxe č. 38/1997), že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Odvolací súd vzhľadom na okolnosti uzatvorenia Časť „B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016, (táto bola uzavretá po komplikovanom rozvode, bola výsledkom viacmesačných rokovaní za účasti právnych zástupcov) dospel k záveru, že samotná skutočnosť, že žalobca po uzatvorení Časti „B“ Dohody sám užíval nehnuteľnosť (s takouto možnosťou priamo aj strany Dohody počítali, keď sa v čl. III bod 4 okrem iného dohodli „..... v prípade, ak U. R. zostane bývať v predmetnej nehnuteľnosti, náklady na dom s výnimkou nákladov na hypotéku znáša sám...“), nemožno považovať za skutočnosť, že boli porušené dobré mravy, v takej intenzite tohto výkladového pravidla, že by mali za následok neplatnosť právneho úkonu v zmysle hore uvedeného. Za takúto skutočnosť, nemožno považovať ani to, že žalobca bránil žalovanej aby ju užívala, lebo v tomto prípade, ak by to bolo preukázané mala žalovaná dostatočné právne prostriedky na ochranu svojho spoluvlastníckeho práva v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka, ktoré právo aj využila o čom svedčí konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/19/2017.

12.3. Za právne irelevantné považuje odvolací súd námietky žalovanej, že súd prvej inštancie sa neplatnosťou časti právneho úkonu vôbec nezaoberal. Ako už bolo uvedené súd prvej inštancie posudzoval platnosť Časť „B“ Dohody ako celku a teda aj čl. III bod 4. a to v súlade s ustálenou judikatúrou podľa ktorej pri posudzovaní otázky, či časť právneho úkonu postihnutého dôvodom neplatnosti možno oddeliť od ostatného obsahu tohto úkonu (§ 41 Občianskeho zákonníka), je potrebné dbať o to, aby bola rešpektovaná skutočná vôľa účastníkov právneho úkonu, s prihliadnutím na účel, dosiahnutie ktorého sledovali strany robiace právny úkon. Vôľa účastníkov Časti „B“ Dohody vzhľadom na jej obsah a kompozíciu smerovala k uzavretiu takej dohody o vyporiadní bezpodielového spoluvlastníctva ktorou by si účastníci detailne vyporiadali všetky hnutelné veci, majetkové práva, iné hodnoty a záväzky. Vzhľadom na uvedené potom časť právneho úkonu t.j. čl. III bod 4 Časť „B“ Dohody, ktorý mal byť podľa názoru žalovanej postihnutú dôvodom neplatnosti ani možno oddeliť od ostatného obsahu tohto úkonu.

12.4. Odvolací súd záverom len dodáva, že pri posudzovaní platnosti resp. neplatnosti Časti „B“ Dohody vychádzal aj ustálenej judikatúra slovenského, ako aj českého ústavného súdu, ktorá jednoznačne preferuje výklad právneho úkonu, ktorý podporuje jeho platnosť („potius valeat actus quam pereat“). Povedané slovami Ústavného súdu SR: „Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy

zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformná a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ (I. ÚS 242/07, podobne I. ÚS 640/2014, I. ÚS 184/2015, II. ÚS 294/2018). Takáto interpretácia rešpektuje aj základné zásady súkromného práva, a to zásadu „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa majú dodržiavať) .

12.5. Za nedôvodnú odvolací súd považuje aj námietku žalovanej, že súd prvej inštancie obsah časti právneho úkonu (čl. III bod 4) vôbec nekonfrontoval s ustanovením § 560 Občianskeho zákonníka. Z obsahu čl. III bod 4 Časť „B“ Dohody nevyplýva, že by záväzok žalovanej uhradiť 1/2 každej splátky bol podmienený akýmkoľvek ďalším plnením zo strany žalobcu voči žalovanej. To znamená, že v tomto smere si účastníci Časti „B“ Dohody nemali plniť navzájom a preto je aplikácia ustanovenia § 560 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku vylúčená.

13. Za opodstatnený dôvod odvolania žalovanej treba považovať ak žalovaná napádala záver súdu prvej inštancie ktorý presvedčenie o platnosti právneho úkonu založil na tom, že na jeho podklade prebehlo vkladové konanie k nehnuteľnosti a preto samotná dohoda o vyporiadaní BSM je platná v celom rozsahu (viac pozri odsek 2.4.). Samotná skutočnosť, že katastrálny úrad kladne rozhodne o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností automaticky neznamená platnosť právneho úkonu na základe ktorého bol vklad povolený. Podľa § 31 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. by síce správny orgán mal návrh na vklad podľa neplatnej zmluvy zamietnuť, ale ani katastrálny úrad nie je neomylný a tiež mu v čase rozhodovania o vklade všetky skutočnosti prejednávanej veci nemusia byť známe.

13.1. Tento nesprávny záver súdu prvej inštancie sám o sebe nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie a s poukazom na závery uvedené vyššie (pozri odseky 12. až 12.5.) mal zato, že, Časť“B“ Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 29.01.2016 vrátane čl. III bod 4, časť „B“ je platná.

14. Za nedôvodné považuje odvolací súd dôvody odvolania žalovanej týkajúce sa kompenzačnej námietky (viac pozri odsek 2.2.).

14.1. Kompenzačná námietka, resp. námietka započítania je hmotnoprávnou námietkou v zmysle § 152 C.s.p. a uplatnenie hmotnoprávnej námietky podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (§ 153, § 154 C.s.p.). Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 153 C.s.p. a vo vzťahu k sudcovskej koncentrácii konania považuje za potrebné uviesť, že „podľa článku 8 Základných princípov C.s.p. sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z článku 10 ods. 1 Základných princípov C.s.p. vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväzné procesné lehoty na niektoré procesné úkony (článok 10 ods. 3 Základných princípov C.s.p.). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 C.s.p.). Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1, druhá veta. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je lex generalis. Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prieťahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Táto skutočnosť je o to výraznejšia, ak je strana sporu zastúpená advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania, a ktorý by mal mať dostatočné vedomosti na to, aby posúdil, že nerešpektovanie výzvy súdu spojenej so sudcovskou koncentráciou môže mať za následok stratu sporu na strane svojho klienta“ (pozri napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/43/2018,). Rovnako aj ÚS SR v uznesení z 15. novembra 2018, sp. zn. II ÚS 530/2018 okrem iného uviedol, že „sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku, či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať“. Citované judikatórne závery sú podľa názoru odvolacieho súdu plne aplikovateľné aj v rozhodovanom spore.

14.2. Pokiaľ prvoinštančný súd neprihliadol na kompenzačnú námietku odvolací súd poukazuje nato, že s poukazom na platnú a účinnú právnu úpravu je právom strany uplatniť hmotnoprávnu námietku, avšak tomuto právu zodpovedá povinnosť strany uplatniť ju včas s prihliadnutím na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania sledujúc tak cieľ, aby bola vec, čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Uvedené znamená, že pokiaľ vec prejednávajúci sudca na súde prvej inštancie využije sudcovskú koncentráciu, ktorej využitie ako možnosť pripúšťa právna úprava, strana neuplatní hmotnoprávnu námietku ihneď, ako je to možné, vystavuje sa riziku, že v prípade neskôr uplatneného hmotnoprávnej námietky (t. j. v neskoršom štádiu konania) nemusí súd na takto uplatnenú námietku prihliadnúť. V prejednávanej veci súd prvej inštancie uznesením č.k. 9C/5/2017-26zo dňa 10.3.2017 žalovanú poučil okrem iného aj o sudcovskej koncentrácii konania a jej následkoch. Žalovaná doručila súdu prvej inštancie kompenzačnú námietku dňa 12.10.2020 (č.l. 401 spisu), keď z obsahu tohto podania je zrejmé, že si uplatnila náhradu za mesiac december 2019 a 4 dni januára 2020. Objektívne teda už 5.1.2020 žalovaná mala mať vedomosť o výške svojej pohľadávky, ktorá je podľa nej spôsobilá na započítanie a mohla uplatniť námietku započítania už skôr a to hneď ako o výške získala vedomosť. Navyiac žalovaná od uvedeného obdobia doručila súdu prvej inštancie viacero podaní v ktorý túto námietku mohla včas uplatniť a to podanie zo dňa 29.1.2020, 5.2.2020 (č.l. 343, 354 spisu). Osobitne dôležitá je aj tá skutočnosť, že žalovaná je zastúpená advokátom, ktorý jej mal poskytnúť kvalifikovanú právnu pomoc, a od ktorého sa legitímne očakáva (k tomu viď aj článok 11 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku), že je oboznámený so základným procesným kódexom, ktorý upravuje civilné konanie, a to vrátane právnej úpravy prostriedkov procesnej obrany a sudcovskej koncentrácie konania a následkov s ňou spojenými. S poukazom na uvedené má odvolací súd za to, že žalovaná námietku započítania neuplatnila s prihliadnutím na hospodárnosť a rýchlosť konania včas, ako to predpokladá ustanovenie § 153 ods. 1 C.s.p., hneď po tom ako ju mohla uplatniť ale až 12.10.2020. Zároveň súd prvej inštancie tento svoj postup v odôvodnení rozsudku (odsek 18. odôvodnenie napadnutého rozsudku) vysvetlil, ako to predkladá odsek 3 ustanovenia § 153 C.s.p.. V prejednávanej veci tak boli splnené všetky zákonné podmienky pre aplikáciu sudcovskej koncentrácie konania súdom prvej inštancie čo sa týka kompenzačnej námietky a nemôže obstať tvrdenie žalovanej, že odmietnutie kompenzačnej námietky malo za následok odopretie spravodlivosti, či práva na prístup k súdu.

15. Za rozporné s obsahom spisu a preto v plnom rozsahu za neoprávnené považuje odvolací súd námietku žalovanej (pozri odsek 2.3.), že súd prvej inštancie nerozhodol o jej procesnom návrhu na spojenie vecí a uvedeným postupom súd znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a v rozpore so zásadou prejednacou o spojení vecí nerozhodol (ani len zamietavo).

15.1. Žalovaná písomným podaním zo dňa 7.1.2019 (č.l. 150 spisu) podala v zmysle § 166 C.s.p. návrh na spojenie vecí vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/5/217 a sp. zn. 9C/19/2017. Z obsahu spisu a to zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 14.5.2019 (č.l. 240 spisu) ako aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania, ktorý je uložený v registri - ESS, o tomto návrh súd prvej inštancie rozhodol Uznesením, ktoré v súlade s ustanovením § 235 ods. 1 C.s.p. na tomto pojednávaní verejne vyhlásil tak, že súd návrh na spojenie vecí vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9C/5/217 a sp. zn. 9C/19/2017na spoločné konanie zamietla. Súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 235 ods. 2 C.s.p. toto uznesenie písomne nevyhotovil, keďže sa nejedná ani jeden z prípadov, kedy je potrebné písomné vyhotovenie uznesenia, keďže proti nemu nie je prípustné odvolanie, nie je to pre vedenie konania potrebné a týmto uznesením sa v konaní neukladá žiadna povinnosť.

16. Ďalšími námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Samotná skutočnosť, že žalovaná sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovanej o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení C.s.p., Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcu je dôvodná z dôvodov uvedených vyššie.

16.1. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalovanej uvedenými v replike (pozri odsek 4.- 4.1.) a vo vyjadrení zo dňa 1.3.2022 (pozri odsek 6.-6.1.), keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní a v prípade nových námietok na tieto odvolací súd nemá prečo prihliadať a to s poukazom na ustanovenie § 373 ods. 4 C.s.p. podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

17. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutej vyhovujúcej časti (výrok II.) podľa § 387 ods.1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok IV.). O náhrade trov konania súd prvej inštancie správne rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. vzhľadom na celkový úspech žalobcu v konaní, keďže žalobca bol neúspešný len čo do sumy 0,10 €, ktorá suma je vzhľadom na predmet konania (1.410,35 €) úplne zanedbateľná.

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a analogicky aj podľa § 256 ods. 1 C.s.p.. Civilný sporový poriadok nemá osobitnú úpravu pre rozhodovania o trovách konania v prípade odmietnutia odvolania, ustanovenie o náhrade trov konania v prípade zastavenia konania (§ 256 ods. 1 C.s.p.) upravuje situáciu najbližšiu odmietnutiu podania (odvolací súd vec meritórne neprejednal). Žalobcovi teda vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v časti, v ktorej bolo odvolanie žalovanej odmietnuté, nakoľko žalovaná podaním odvolania proti výroku, voči ktorému nebola oprávnená odvolať sa, procesne zavinila, že sa jej odvolanie muselo odmietnuť. Vo veci samej bol v odvolacom konaní plne úspešný znovu žalobca, preto mu voči žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).